

УДК 346.543:330.341.1

К. М. ВРУБЛЕВСЬКА

аспірант кафедри господарського права
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого, Харків
vkatrin21@gmail.com

ДОГОВІРНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ІННОВАЦІЙНОГО ІНВЕСТУВАННЯ

Розглянуто актуальні проблеми договірно-правових форм інноваційного інвестування в контексті формування комплексного інституту господарського права, а саме інституту інноваційного інвестування як одного з найперспективніших питань правового забезпечення господарської діяльності в Україні. Докладно проаналізовано такі договірні форми, як комерційна концесія (франчайзинг), ліцензійна угода.

Ключові слова: інноваційне інвестування, договірне інвестування, комерційна концесія (франчайзинг), ліцензійна угода, інноваційний продукт.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку ринкової економіки України проблема, що розглядається, набуває виняткової важливості. З одного боку, існує необхідність модернізації й удосконалення технологічної бази вітчизняної промисловості. З другого боку, вітчизняний ринок інноваційних продуктів перебуває в стадії становлення, і його механізми ще недостатньою мірою сприяють ефективному розподілу нематеріальних ресурсів. Удосконалення ринкових механізмів стосовно такого роду товарів ускладнюється недостатньою теоретичною і практичною опрацьованістю питань сутності операцій з реалізації інновацій на ринку, обґрунтування різних форм їх комерціалізації й впливу їх специфіки на формування ціни на цей об'єкт господарських договорів.

Досить гостро постає питання щодо реагування на науково-технічні досягнення та їх ефективного використання у національних інтересах. Націо-

нальні інтереси потребують негайних та ефективних заходів, які будуть спрямовані на збереження науково-технічного потенціалу, його ефективного використання для подолання кризових явищ у економічному розвитку. Одним із найбільш дієвих заходів є договірна форма, яка забезпечує не тільки залучення новітніх досягнень у сфері науки та техніки, а й надає можливість комерціалізувати об'єкти власне інноваційної діяльності — інноваційний продукт, технології.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зазначеним питанням тією чи іншою мірою приділяли увагу Р. П. Бойчук, О. М. Давидюк, О. В. Гладка, Д. В. Задихайло, О. М. Вінник, Ю. Є. Атаманова, О. Е. Сімсон, В. С. Мілаш та інші. Разом з цим далеко не всі проблеми господарсько-правового забезпечення інноваційного інвестування на сьогодні є вирішеними, у зв'язку з чим актуальним є їх розгляд та пошук шляхів вирішення.

Формулювання цілей. Метою дослідження є аналіз правового регулювання інноваційного інвестування, договірних форм передачі інноваційного продукту за законодавством України.

Виклад основного матеріалу. Однією з економіко-правових форм інвестування, якій має бути наданий спеціальний правовий режим, є інноваційна діяльність, що набуває особливого значення у зв'язку з орієнтацією нашої держави на інноваційний шлях розвитку економіки країни.

Основні засади правового регулювання інноваційної діяльності в Україні визначаються низкою нормативно-правових актів — Господарським кодексом України, Цивільним кодексом, законами України «Про інноваційну діяльність», «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», «Про наукову і науково-технічну діяльність» та інші. У свою чергу інвестиційна діяльність має свою нормативно-правову базу. Це такі нормативно-правові акти: закони України «Про інвестиційну діяльність», «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон» та інші. Однак на сучасному етапі гостро затребуваний синтез інститутів інноваційного та інвестиційного права у вигляді комплексного інституту — інноваційного інвестування.

Інноваційне інвестування може здійснюватися систематично як інноваційна діяльність або як окремі операції (комплекс операцій) інноваційного характеру. Законодавець оперує поняттям інноваційної діяльності в широкому розумінні, що охоплює інноваційне інвестування на професійних засадах (здійснюється систематично як основний чи один із основних видів діяльності суб'єкта господарювання — інноваційного підприємства чи інноваційної структури) та інноваційні операції (здійснюються у разі потреби учасниками

господарських відносин незалежно від наявності у них статусу суб'єкта господарювання з відповідною спеціалізацією). Інноваційне інвестування — це одна з економіко-правових форм інвестування, що здійснюється з метою впровадження досягнень науково-технічного прогресу у виробництво і соціальну сферу з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, в тому числі випуску і поширення принципово нових видів техніки і технології, досягнення прогресивних міжгалузевих структурних зрушень, здійснення якісних змін у стані продуктивних сил, поліпшення соціального й екологічного стану, випуску нової конкурентоспроможних товарів, послуг та ін.

Вирішальною ознакою інноваційного інвестування є інновації, що створюються в результаті її здійснення та/або застосовуються в процесі її здійснення [1, с. 281–284].

Загалом інноваційне інвестування характеризується низкою рис, що дозволяють його виділити в окрему економіко-правову форму інвестування: гостра необхідність спеціального комплексного нормативно-правового регулювання; специфічний предмет інвестування (інноваційний продукт); специфічні об'єкти інвестування (інноваційні виробництва): реалізація відносин інноваційного інвестування у формі державних програм та інвестиційно-інноваційних проектів; здійснення такого інвестування на професійних засадах — як венчурної діяльності або як комплексу взаємопов'язаних інноваційних операцій (створення на замовлення підприємства новітньої технології та впровадження її у виробництво); необхідність спеціального механізму державного регулювання, в т. ч. наявність спеціально створених суб'єктів організаційно-господарських повноважень (Міністерство освіти і науки і Держінвестицій), засобів (експертиза та реєстрація інноваційних проектів; реєстрація інноваційних структур; надання фінансової підтримки та ін.); опосередкування відносин між суб'єктами інвестування за допомогою договорів інноваційного характеру та нагальна потреба систематизації таких договорів, застосування до суб'єктів інноваційного інвестування позитивного та негативного стимулювання з метою забезпечення його соціального спрямування.

Модернізація української економіки на засадах інноваційного розвитку має забезпечуватися комплексним застосуванням усіх доступних важелів економічної політики та запобіганням конфлікту між їхніми впливами та між вирішенням стратегічних і поточних завдань. При цьому саме інновації здатні пояснити безпрецедентне зростання ринкової економіки розвинених країн, досягнення світових рівнів конкурентоспроможності та зайняття ними провідних позицій на міжнародних ринках товарів і послуг через вдалу конкурентну боротьбу та перемогу над суперниками. Інновації, які спрямовані на створення нової або поліпшення існуючої продукції, послуг або технологій,

можуть розглядатися як головне питання підвищення конкурентоспроможності як окремих підприємств, так і економіки в цілому [2, с. 73].

Варто звернути увагу і на існуючі форми інвестування. Основні правові форми інвестування — корпоративна (шляхом створення та/або участі в господарській організації) та договірна (шляхом укладення договорів інвестиційного характеру).

Розглянемо більш докладно саме договірну форму, яка є однією з двох основних правових форм інвестування, опосередковуючи не лише вкладення інвестицій, а й організацію інвестиційного процесу. У сфері інвестування укладаються договори, різні за своїм спрямуванням: одні з них опосередковують вкладення інвестицій з метою досягнення певного соціально-економічного ефекту, другі — виконують допоміжну роль, забезпечуючи надання учасникам інвестиційної діяльності різного роду послуг, що сприяють більш ефективному інвестуванню, але не є обов'язковою складовою інвестиційного процесу. Першу категорію договорів умовно можна назвати інвестиційними. В широкому розумінні термін «інвестиційний договір» застосовується щодо договорів, які укладаються між інвестором та іншими учасниками інвестування і спрямовані на реалізацію будь-яких видів і форм інвестицій з метою одержання прибутку або досягнення соціального ефекту [1, с. 177].

Сьогодні чинне законодавство України не деталізує договори, за допомогою укладення яких може здійснюватись трансфер технологій. Важливою проблемою залишається відсутність на законодавчому рівні чітко визначених форм інноваційного інвестування. Зокрема, у Законі України «Про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій» відповідні норми мали місце. Разом з тим вони з часом були просто виключені замість того, щоб розкривати їх сутність та деталізувати відповідні положення в інших нормативно-правових актах. Для аналізу відповідних правовідносин є доцільним узяти для прикладу конструкцію договору комерційної концесії (франчайзингу). За допомогою договору франчайзингу відбувається передача у користування майнових прав інтелектуальної власності, а саме торговельних марок, промислових зразків, винаходів, ноу-хау.

О. М. Давидюк вважає, що договір комерційної концесії (франчайзингу) є головним різновидом договору, що може бути використаний суб'єктами господарювання для визначення порядку передачі та використання технологій, оскільки здатний належним чином закріпити права та належні інтереси всіх учасників відносин, пов'язаних із обігом технологій. Ним може бути передбачено як передача певного устаткування, так і права використовувати об'єкти права інтелектуальної власності [3, с. 6].

Саме договір комерційної концесії (франчайзингу), якщо його предметом є передача технологій, є ефективною формою трансферу технологій. Договір комерційної концесії (франчайзингу) є найбільш прогресивною формою господарського договору, за яким здійснюється передача технологій.

В. С. Мілаш стверджує, що договір комерційної концесії (франчайзингу) можна віднести до договорів складної конструкції, адже він поглинає у своєму складі елементи ліцензійного договору, договорів на передачу ноу-хау, на надання консалтингових послуг, зокрема з підготовки фахівців, з впровадження відповідних технологій, а також елементи договорів посередницького характеру [4, с. 394].

Особливістю інноваційного франчайзингу є його спрямованість на використання таких технологій, які здатні значним чином підвищити технологічний рівень виробництва.

Специфіка предмета договору інноваційної комерційної концесії потребує зосередження уваги саме на комплексі прав, що опосередковують інноваційний процес, ключове місце в якому посідає передача інноваційних технологій. У зв'язку з цим можна говорити про те, що з усіх господарських договорів, які ґрунтуються на передачі комплексу виключних прав на об'єкти інтелектуальної власності, саме договір комерційної концесії є найбільш перспективною формою інноваційного інвестування, яка передбачає передачу до майнового комплексу не просто виключних прав на об'єкти інтелектуальної власності, а таких об'єктів, які синтезовані в інноваційний продукт. Із цього можна зробити висновок, що для відносин комерційної концесії (франчайзингу), як форми інноваційного інвестування, особливий інтерес становлять ті об'єкти інтелектуальної власності, які у комплексі опосередковують технологію, а, отже, здатні визначити цінові та споживчі характеристики товарів та забезпечити конкурентоспроможну господарську діяльність у відповідній сфері. У зв'язку з цим стосовно договору інноваційного франчайзингу умови передачі інноваційних продуктів-технологій, всі інші франшизи для предмета договору інноваційного франчайзингу не характерні [5, с. 194–195].

Ліцензійні угоди як договірні форми інноваційного інвестування залишаються найбільш поширеною формою використання науково-технічних досягнень. Предметом ліцензійного договору є дозвіл на використання об'єкта права інтелектуальної власності. Хоча у правовій науці погляди на цю проблему різняться. Одні вважають, що це виключне право, яке впливає з патенту, інші — право використання об'єкта промислової власності. В. С. Мілаш, визначаючи предмет ліцензійного договору, зазначає, що його утворюють: а) майнові права промислової власності (об'єкт договору) та б) юридично значуща дія, яку зобов'язується вчинити ліцензіар [4, с. 232].

Чинне законодавство містить ряд додаткових істотних умов ліцензійного договору, окрім загальних вимог до змісту договору. До них можна віднести визначення сторонами: виду ліцензії, сфери використання об'єкта ліцензійного договору, розміру, порядку і строків виплати плати за використання об'єкта ліцензійного договору. Слід зауважити, що предметом ліцензійного договору можуть бути лише права на використання інноваційного продукту, які є чинними на момент його укладання, а тому цей договір не може охоплювати надання прав ліцензіату, які ліцензіар тільки має намір набути.

Головною відмінністю договору комерційної концесії від ліцензійного договору є комплекс переданих прав.

О. Е. Сімсон до ознак інвестиційних договорів відносить: 1) закріплення факту вкладення інвестиції (майна, майнових прав і інших цінностей, що мають ринкову вартість); 2) вкладення здійснюється інвестором безпосередньо в об'єкт інвестування чи шляхом передачі їх реципієнту для реалізації інвестицій; 3) об'єктом інвестування є такі об'єкти підприємницької діяльності, як основні фонди, обігові кошти, статутний фонд; 4) мета — одержання прибутку від використання інвестиції, що може бути зв'язаний з прибутком інвестованого підприємства, а може бути і не зв'язаний, можлива також змішана форма і, як правило, виражається у відсотках; 5) довгостроковий характер; 6) ризиковий фактор, пов'язаний з довгостроковим використанням інвестиції в підприємницькій діяльності [6, с. 11].

Відповідно до ст.1 Закону України «Про інноваційну діяльність» [7], інноваційний продукт — це результат науково-дослідної і (або) дослідно-конструкторської розробки, що відповідає вимогам, встановленим цим Законом. Аналіз законодавчо закріпленого визначення інноваційного продукту дає можливість зазначити, що об'єктом інноваційного продукту може бути тільки технологія або продукція.

Ю. Є. Атаманова зазначає, що входження до складу інноваційного продукту об'єкта інтелектуальної власності фактично означає, що за законодавчим підходом інновації не є результатом впровадження лише інноваційного продукту. Їх об'єкти становлять не лише продукти та технології, що базуються на об'єкті інтелектуальної власності, а й ті, що не містять останніх або лише удосконаленнями існуючих технологій чи продуктів, що не відповідають вимозі новизни (світової або мінімум локальної), а є просто новими в рамках господарської діяльності певного суб'єкта господарювання [8, с. 225].

Ю. Є. Атаманова у складі інноваційного продукту виділяє обов'язкові та факультативні елементи. До обов'язкових елементів інноваційного продукту вона відносить: 1) об'єкт інтелектуальної власності, щодо якого вживаються заходи для його доведення до стану впровадження і щодо якого наявні май-

нові права (виключні права або права використання в певний спосіб); 2) проєкт його впровадження у вигляді комплексу документів (інноваційний проєкт); 3) технічна документація з упровадження об'єкта інтелектуальної власності з установленням технічних умов виробництва нової продукції та/або використання у виробничому процесі нової технології, способу, процесу, ресурсу, іншого рішення; робочі інструкції, специфікації, рекомендації; 4) результати експериментального впровадження об'єкта інтелектуальної власності (експериментальні зразки, пробні зразки, пробні партії та ін.)

До факультативних Ю. Є. Атаманова відносить послуги із супроводження впровадження у виробництво інтелектуального продукту та ведення авторського контролю; проведення робіт з удосконалення, модифікації, підвищення ефективності виробництва інноваційного продукту; послуги з надання консультацій, додаткової інформації, пов'язаної з інноваційним продуктом та інші [9].

Щодо обороту самих інноваційних продуктів, то зміст правового регулювання їх участі у господарському обороті обумовлюється їх особливостями. А тому інноваційні продукти виступають у господарському обороті не просто майновими правами на об'єкти права інтелектуальної власності, а й комплексом додаткових елементів. Як наслідок такої специфіки інноваційного продукту може стати необхідність продавця мати правовий титул виключних майнових прав на об'єкт права інтелектуальної власності або титул його використання в такий спосіб, як у випадку передачі або надання права використання об'єкта права інтелектуальної власності, а також бути законним володільцем відповідних результатів робіт, інформації, носієм відповідних послуг [10, с. 73].

Висновки. Таким чином, сьогодні гостро постає питання формування комплексного інституту інноваційного інвестування, подальше дослідження якого слід розглядати як одне з найперспективніших питань правового забезпечення господарської діяльності в Україні.

У системі інвестиційних та інноваційних відносин особливе місце займає такий об'єкт, як інноваційний продукт. Саме комплексний характер інноваційних продуктів зумовлює і особливості договорів на їх передачу чи використання, зміст яких не вичерпується лише умовами про розпорядження майновими правами на об'єкти інтелектуальної власності, вони мають змішаний характер, включаючи елементи різних договорів. Багатоаспектність змісту договорів на передачу інноваційних продуктів свідчить про їх комплексний характер, який, однак, не зводиться до простої суми умов інших договорів, а має власний результат від його виконання — передачу або надання прав на використання інноваційного продукту.

Отже, можна виокремити такі загальні критерії договору інноваційного інвестування. По-перше, об'єктом є інноваційний продукт; предметом договору — господарське використання інноваційного продукту у виробничій діяльності; ця діяльність повинна мати комерційний характер, адже по суті це реалізація товарів та послуг з метою отримання прибутку (роялті або інші платежі), тому що діяльність з метою досягнення соціального або іншого нематеріального ефекту не відповідає економічному характеру інвестування; мати оплатний характер, тому що саме за рахунок прибутку і реалізуються інтереси інвестора.

Слід зазначити, що окремі характерні властивості договорів інвестиційного типу мають варіативний характер. По-перше, це відносини між інвестором та реципієнтом щодо контролю та управління реалізацією інвестицій. Так, це може бути контроль за реалізацією інвестиції відповідно до її цільового призначення, але це можуть бути відносини контролю якості надаваних реципієнтом послуг або вироблення товарів, умов її реалізації тощо. В будь-якому випадку інвестор та реципієнт пов'язані відносинами зацікавленості у раціональному виробничому використанні предмета інвестиції. По-друге, це зв'язок між ними щодо розподілу дохідності реалізованої інвестиції у вигляді реалізації товарів та послуг.

Спільною ознакою інвестиційних договорів є їх ризиковість, яка пов'язана з довгостроковим використанням інвестицій в підприємницькій діяльності. Тому необхідним є детальне закріплення прав та обов'язків сторін договору.

Коли до предмета договору входить інноваційний продукт, тут має місце передача інноваційного продукту для господарсько-правового використання з метою отримання та розподілу прибутку. В цьому випадку можна визначити подвійну природу інвестиції, яка, з одного боку, є саме інвестицією, а з другого — вона має особливості, які притаманні інноваційному продукту, зокрема об'єктам інтелектуальної власності. По-перше — це термін охорони прав, по друге — вид ліцензії (виключна, невиключна або одинична).

Так, за договором невиключної ліцензії у ліцензіара є можливість видачі нових ліцензій іншим особам як аналогічного змісту, так і відмінного. В. М. Крижна зазначає, що у зв'язку з нематеріальним характером об'єкта й численністю обмежень на те саме творче досягнення одночасно можуть бути надані ліцензії декільком особам, цілком незалежним одна від одної, що не характерно для інших цивільно-правових договорів [11, с. 112].

Та якщо брати до уваги складний нематеріальний характер інноваційного продукту, то більш прийнятною є виключна ліцензія, яка позбавляє ліцензіара можливості не тільки надання аналогічних ліцензій, а й самостійного використання виключних прав в обсязі виданої ліцензії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Вінник О. М. Інвестиційне право : навч. посіб. / О. М. Вінник. – К. : Прав. єдність, 2009. – 616 с.
2. Плескач В. Л. Інноваційна діяльність в Україні: стан та проблеми / В. Л. Плескач, Т. Ю. Зінчук // Матеріали міжнародного симпозіуму «Інноваційна політика та законодавство в Європейському Союзі та в Україні: формування, досвід, напрямки наближення». – К., 2011. – С. 69–73.
3. Давидюк О. М. Технологія як об'єкт господарсько-правового регулювання : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.04 «Господарське право; господарсько-процесуальне право» / О. М. Давидюк. – Х., 2010. – 19 с.
4. Мілаш В. С. Підприємницькі комерційні договори в господарській діяльності / В. С. Мілаш. – Полтава : АСМІ, 2005. – 450 с.
5. Гладка О. В. Технологія як складова договору комерційної концесії / О. В. Гладка // Вісн. Нац. ун-ту «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». – 2014. – № 2 (17). – С. 188–197.
6. Сімсон О. Е. Правові особливості договорів інвестиційного характеру : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / О. Е. Сімсон. – Х., 2002. – 20 с.
7. Про інноваційну діяльність : Закон України від 04.07.2002 р. // Відом. Верхов. Ради України. – 2002. – № 36. – Ст. 266.
8. Атаманова Ю. Є. Теоретичні проблеми становлення інноваційного права України : монографія / Ю. Є. Атаманова. – Х. : Факт, 2006. – 256 с.
9. Атаманова Ю. Є. Господарсько-правове забезпечення інноваційної політики держави : монографія / Ю. Є. Атаманова. – Х. : ФІНН, 2008. – 424 с.
10. Атаманова Ю. Є. Особливості змісту та обігу інноваційних об'єктів / Ю. Є. Атаманова // Підприємство, госп-во і право. – 2006. – № 11. – С. 70–73.
11. Крыжна В. Н. Предмет лицензионного соглашения в сфере промышленной собственности / В. Н. Крыжна // Пробл. законности. – 1998. – Вып. 34. – С. 108–114.

REFERENCES

1. Vinnyk O. M. (2009) Investytsiine pravo. K. Pravova yednist.
2. Pleskach V. L., Zinchuk T. Yu. (2011) Innovatsiina diialnist v Ukraini: stan ta problemy. Materialy mizhnarodnoho sympoziumu «Innovatsiina polityka ta zakonodavstvo v Yevropeiskomu Soiuzi ta v Ukraini: formuvannia, dosvid, napriamky nablyzhennia. Kyiv.
3. Davydiuk O. M. (2010) Tekhnolohiia yak obiekt hospodarsko-pravovoho rehuliuвання: avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.04 «Hospodarske pravo; hospodarsko-protseualne pravo». Kh.
4. Milash V. S. (2005) Pidpriemnytski komertsiiini dohovory v hospodarskii diialnosti. Poltava. ASMI.
5. Hladka O. V. (2014) Tekhnolohiia yak skladova dohovoru komertsiiinoi kontsesii. Visnyk Natsionalnoho universytetu «Iurydychna akademiia Ukrainy imeni Yaroslava.2 (17).

6. Simson O. E. Pravovi osoblyvosti dohovoriv investytsiinoho kharakteru: avtoreferat dys. ... kand. yuryd. nauk. Kharkiv.
7. Pro innovatsiinu diialnist : Zakon Ukrainy vid 04.07.2002 r. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2002.36.St.266
8. Atamanova Yu. Ye. (2006) Teoretychni problemy stanovlennia innovatsiinoho prava Ukrainy: monohrafiia. Kh.Fakt.
9. Atamanova Yu. Ye. (2008) Hospodarsko-pravove zabezpechennia innovatsiinoi polityky derzhavy: monohrafiia. Kharkiv.«FINN».
10. Atamanova Yu. Ye. (2006) Osoblyvosti zmistu ta obihu innovatsiinykh obiektiv. Pidpryiemstvo, hospodarstvo i pravo. 11.
11. Kryzhna V. N. (1998) Predmet licenzionnogo soglasheniya v sfere promyshlennoj sobstvennosti. Problemi zakonnosti. Vip.34. Harkiv.

Стаття надійшла до редакції 11.04.2016.

Е. Н. ВРУБЛЕВСКАЯ

аспирант кафедры хозяйственного права Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого, Харьков

ДОГОВОРНО-ПРАВОВЫЕ ФОРМЫ ИННОВАЦИОННОГО ИНВЕСТИРОВАНИЯ

Рассматриваются актуальные проблемы договорно-правовых форм инновационного инвестирования в контексте формирования комплексного института хозяйственного права, а именно института инновационного инвестирования как одного из самых перспективных вопросов правового обеспечения хозяйственной деятельности в Украине. Анализируются такие договорные формы, как коммерческая концессия (франчайзинг), лицензионная сделка.

Ключевые слова: инновационное инвестирование, договорное инвестирование, коммерческая концессия (франчайзинг), лицензионная сделка, инновационный продукт.

К. М. VRUBLEVSKA

PhD. Student of the Economic Law Department, Yaroslav Mudryi National Law University, Kharkiv

CONTRACTUAL AND LEGAL FORMS OF INNOVATIVE INVESTING

Problem setting. Under modern conditions of development of the market economy in Ukraine, the considered problem is of significant importance. On the one hand, there is a necessity to modernize and to improve the technological basis of the domestic industries.

On the other hand, the domestic market of innovative products is in the phase of formation. The contractual form of innovative investing is one of the most effective measures aimed at protection of the scientific and technical potential and its efficient application. The contractual form provides involvement of up-to-date achievements in the field of science and techniques as well as facilitates commercialization of innovative activity objects (innovative products, technologies).

Recent research and publications analysis. R. P. Boichuk, O. M. Davydiuk, O. V. Hladka, D. V. Zadykhailo, O. M. Vinnyk, Yu. Ye. Atamanova, O. E. Simson, V. S. Milash, etc. have taken notice of the above-mentioned matters. At the same time, not all the problems of business and legal support of innovative investing are settled nowadays. Consequently, consideration of these problems and finding ways of solution are of great importance.

Paper objective. A paper objective is to analyze legal regulation of innovative investing and contractual forms of transferring an innovative product according to the Ukrainian legislation.

Paper main body. The innovative activity is one of the economic and legal forms of investing, which is characterized by the special legal regime. The innovative activity assumes peculiar significance because of orientation of our country towards the innovative way of the country economy development. Modernization of the Ukrainian economy based on innovative development should provide complex application of all the accessible leverages of an economic policy and prevention of a conflict between their influences and between settlement of strategic and settlement of current matters. Thus, at the modern stage, there is an extreme need for synthesis of the institutions of innovative and investment law in the form of the complex institution of investing.

In the investment field, participants of the investment activity conclude agreements of different orientation: some of them mediate investing for the purpose of achievement of a particular social and economic effect; others play the auxiliary role, providing rendering investment activity participants different services, which conduce to more effective investing, but simultaneously, which are not an obligatory component of an investment process.

To analyze corresponding legal relations, it is expedient to follow the examples of the construction of a commercial concession agreement (franchising) and a license agreement.

Conclusions of the research. Consequently, the author indicates the following general criteria of the innovative investing agreement: firstly, an object of an innovative product; an agreement subject is economic usage of an innovative product in the manufacturing activity; this activity should be commercial (since the activity aimed at achievement of social or another intangible effect does not adhere to the economic goal of investing, realization of innovative goods and services seeks to gain profit (royalty or other payments); an investor advances own interests on account of profit.

Short abstract for an article

Abstract. The author considers topical problems of contractual and legal forms of innovative investing in the context of formation of the complex institution of economic law, namely the innovative investing institution as one of the most advanced matters of legal support of the economic activity in Ukraine. The author thoroughly analyzes the contractual forms such as commercial concession (franchising) and a license agreement.

Key words: innovative investing, contractual investing, commercial concession (franchising), license agreement, innovative product.